

Határ Győző

ÖREG MANDRÓ

ő maga mulandó de fájdalma örök
van egy öreg mandró naphosszat nyöszörög

ki hogy ne is lássa! úgy vette szokásba:
hullahurcolása kerek ezer mázsa

már nehezen állja: belevásva-vésve
fordul ő-nótája bűnyögdécselésre

maga is korholja de nincs rá hatással
„el azzal a kurva nyegle nyajgatással”

maga-túrhetetlen magával-goromba
álmán is megretten mikó' alattomba'

felnyög visszaborzad kutakod' a csöndbe
fülig szaladó nagy mosollyal köszöntve

hajnal ég sugarát égvést csuda vágtyól
lángra kap a zsarát: felkapja alányúl

meleg ágyékával akadt nyögdécselő
ki ha volt boglyából széplány kászált elő

így sikolt a csikló – nem fájás-korbácsolt:
seggéből vonagló ÖRÖMJAJGATÁS VOLT

fájás árkon-bokron: ezzel csak tetézem
vissza ne sajogjon ha most megidézem

ujján hátraszámol hatvan-hetven évet
mikor volt? elámul – tokaránca réved

van egy öreg mandró naphosszat nyöszörög
ő maga mulandó de fájdalma örök

ALÍZKA

nékem oly-édesten édeskedves VERB ALÍZ
miért hogy kismagácska furton verbalíz?

álmán is éjt-nap mind csak Verb-Alizál
s miért nem elizél? urizál? kurizál?

a pelyv' ami másnak alantas irgumburgum
az Kisédesmagának maga az ISTENI VERBUM

nem tudná? mert mindétig azokon koslat –
hogy immár befellegzett a vén Verbunkosnak

s mi volt zeke dolmány tabard: nincsen hely ma
már ósdi göncnek bármi csizma csicsa selyma

a szecsk' ami mást rondít s csak kontaminál
a Maga ínyén *aromatique* arzén ízes luminál

ésdesőt mi a Táncban a hispán habanér'
a szó-firlefáncban már meg az ISTENI MANÉR?

mi *mjúzizikálban* úgy irizál mint a glisszandó
alízi *Száj-Totálban* lettlégy' verbalizandó?

ejszen rajzolhatnék Magának egy pici *Catót*:
már húrja-tépeget s plimi-peng pizzicatót

nem érti Édes? haljon el már a *Verb*: elég!
szederdi szószedettel terítve Verpelét

szóhalottimaszkokkal tele a PLASZTIKON
és expiált a Szuperlátó Fragilisztikon

Alízka ne tegye vélem ezt! egész velőm-s valóm

belereszket: szűnhetlen-szűnök-pengek
lilegve kerengmerengek tengek-lengek

s karjában alélek elhalón

Tóth Krisztina

SZÜLŐK

A sárga fű között egy férfi, egy nő.
Szelet vetnek, hajladoznak a fényben.
Forog rajtuk a lomb árnyéka, felhő
vonul a kert fölött, hol beborul az éden,
hol fényben áll, az ágak közt a fákon
pókhálóban levél, darazsak lepte rések,
rothadó alma, selyemszálon
pörgő féreg, zibongó seregélyek,
szelet vetnek, hajladoznak a napban,
anyaszült meztelen föld zúg, a ringló
potyog az ösvényre, fejét föltartva, halkan
megáll a sás között és vár a sikló.

Ne félj, ne félj, a felporzó morajba
belevegyül a percek surrogása,
ne félj, ne félj, nem jött el, déli nap van,
messze van még a szélnek aratása,
messze van még a felhősávós ég is,
a túlpárt megdőlt jegenyéi, messze
mindig a test a testtől, mégis
ölelik egymást állva, nem eresztve,
mindig így indul, hajladoznak a fényben,
az apák nemzik folyton a háborút,
nem baj, ne félj, úgy lesz, mint egyszer régen –
megállt a szél, csönd lett és beborult –

A fal mellett a fűben szétdobálva
lyukas strandlabda, foszlott hintaágy,
már csak halványan látni odaát,
dörgés hullámzik, úgy jön, mint a vág,
ki tudja honnét, haránt veri a kertet,
görget egy vödröt, vacog az összes ablak,
dobog a bádóg, áznak a kint felejtett
ruhák, részeg napernyőt dönt a falnak,
potyog a gyümölcs, leválik mind az ágról,
anyaszült meztelen föld zúg, hiába
futkos a visszhang, csak dől, szakad a zápor,
csak sír a felfordított csónak nagy hasára.

Vörös István

AZ ÖREGSÉG DICSÉRETE

Hát majd nekem is nagy lesz a fülem egyszer, mint valami bölcs szoboré?
Bőrömmön májfolt jelenik meg, mint most a fény pora?
Hát majd engem is a félelem lenget kórházi ágyak fehér sivataga fölé?
Vagy a félelem épp most csapkod arcom mögött erre-arra,
hogy belülről nekiütődöm, és fáj, fájnak ezek az ütések.
Akkor már nem fogok félni, mert a semmi közel lesz,
mint a 80 gyertyával telezsúfolt torta. Fölfaljuk, ami volt, ami lesz,
esszük az öregséget, mint egy ünnepi szendvicset,
az aszpikban tojás és marhanyelv ijedeznek a szájak veszélyes napján.
Hát majd egyszer nekem is hályog védi a belső nyugalmam,
amit most elvesztek egy leírt szóra, egy gonosz levélre?
Szép lesz az öregkor, a nagyothallás és rövidlátás tündérei
járják táncukat az asztal fölött, átlátok majd a csontritkulásos világ titkain,
és megértem, amit eddig az értelem és a butaság takartak előlem.
Szép lesz az öregkor, a ferde orrhoz hozzáferdül a világ.
Szép lesz az öregkor, ahogy a pálinkába esett légy gondolatai szépek.
Bodzavirágot dobok az asztalodra, fölvágsz egy paradicsomot,
és joghurtot eszünk barna kenyérrrel.

A BENTI KÉZ

Reggel görcs rántotta össze
az összes tagomat,
valaki ezzel a görccsel
belülről tapogat.

Belülről egy kéz kinyúl és
fájdalomba tűnik.
A bőrömmön kis zöldülés
vezet a kapuig.

Az orvos nem találhatja
meg ám ezt a kaput,
ahol a sziké megvillan,
nem ott az alagút,

épp arra van a legnagyobb
ellenállás persze.
Belépek és a semmin át
lemegek a kertbe.

Saját udvarom és pincém,
bőr helyett falam van,
saját lépcsőmön futok le
kölcsonzott kalapban.

A fejem sem a sajátom,
és benne semmi sem.
Egy kéz kever össze belül.
A halált elhiszem.

Móricz Zsigmond

TÜKÖR (II)

Közzéteszi Cséve Anna

Márkus Laci

Nagy fejére a kisebbik fejére lehúzott szőkés hajával, mint egy futball-labda, ott ült a kávéház asztalánál.

– Szervusz, mit csinálsz?

– Fordítok. A legundorabb munka a világon.

– Mért? Könnyű munka és jól megfizetik.

Erre nem szól.

– Tegnap a Petőfiben voltam, hogy megnézzem, mi van bennük. Kóc-e vagy mi.

– Kóc? Csepű? Az nem is értékes és becses dolog. Tudod, mi van bennük? Szar. Hehehe, hehehe.

– Az kimegy belőlük.

Erre se szól.

– De bekerültek a jegyzeteimbe.

– Megnézhetnéd Beöthyt. Az egy alak. Az üzletembernek, egy csipet művészi érzéknek, hogy épp színe legyen és egy borzasztó tömeg kuplerájtulajdonosi kvalitásnak a keveréke. Érdemes megnézni. Hehehe, hehehe.

TÜKÖR VI. Kiss Ferenc tulajdona. 4358–4359. – Márkus László (1881–1948) rendező, kritikus. 1907-től főrendező a Magyar Színházban, ahol Móricznak 1915-ben több egyfelvonásosát mutatták be.